

Please note! This is a self-archived version of the original article.

Huom! Tämä on rinnakkaistalenne.

To cite this Article / Käytä viittauksessa alkuperäistä lähdettä:

Jortikka, M. (2020) Ajatuksia etänä ja läsnä olemisesta. TAMKin johtoryhmäblogi, 8.4.2020.

URL: <https://blogs.tuni.fi/tamkjohtoryhma/johtoryhma/ajatuksia-etana-ja-lasna-olemisesta/>

Ajatuksia etänä ja läsnä olemisesta

8.4.2020 — Kukka-Maaria Korko

Olemme nyt etänä. Etänä tai peräti etäällä työkavereista ja työyhteisöstä. Sukulaiset ja ystävät ovat kaukana ja osa sulkujen takana. Koululaiset ikävöivät kavereitaan, joiden kanssa potkia palloa välitunnilla tai notkua puhelun kädessä koulunpihalla.

Olemme nopeasti ottaneet haltuun opiskelun ja työskentelyn etänä. Tietoliikenne pelaa. Ja nyt huomaamme, että moni asia luonnistuu näinkin, ilman fyysistä kanssakäymistä. Asiapitoisuus kyllä korostuu vahvasti. Itselleni on näyttäytynyt, että tämä etäolemisemme on fokusoinut toimintaa. Vai onko niin, että uusi moodi työnteossa – nyt menossa neljäs viikko etätyössä – on vain ollut niin intensiivistä ja huomiota vaativaa. Työtä tehdään ja suoritetaan kiivaasti.

Katson tätä etäolemista hiukan kauempaa alun tiiviiden viikkojen jälkeen. Työpäiviin on muodostunut oma rytmensä. Etäpalavereja on paljon. Ja kun on paljon työtä, olen tosiaan hyvinkin etänä/etäällä joissain keskusteluissa ja vastailen yhtä aikaa sähköposteihin ja skypen tuuttaamiin pikaviesteihin. Sähköposti yrittää johtaa minua ja minä työtäni. Onkohan vain minun havaintoni, mutta sähköposteja viuhuu entistä enemmän, sanoisinko että vallan ahdistavassa määrin. Joten käytän perinteisesti puhelinta.

Etätyöpäivää rytmittävät tauot ja lounas koululaisen ruokatunnilla. Me itsenäiseen työhön tottuneet osaamme jatkaa työtä sujuvasti, aivan kuten aamulla reippaasti aloittaa työt. Etätyöpäivän lopettaminen voi venyä iltaan, varsinkin jos perheessä on tehty vuorotyötä lasten koulunkäynnin ehdoilla. Toivottavasti kukin meistä pääsee kuitenkin tietoisesti ihan joka päivä katkaisemaan työnteon ja puuhaamaan muutakin. Etäolemisesta ei saisi syntyä etäelämistä.

Itse huomaan, että etäoleminen tarvitsee hurjasti läsnä olemista. Kai se on yksinkertaisimmillaan keskittymistä siihen, mitä tekee. Vaatii treenaamista, että osaa sulkea asioita mielestään ja hiljentää pään kakofonian.

Missä ja mistä sinä löydät läsnäolon? Itselleni pätee se, että kuljen luonnossa ja seuraan kevään heräämistä. Oli tosi ilahduttavaa nähdä viime viikolla leskenlehtiä ojanpenkoilla ja miten naapureiden krookukset – valkoiset, keltaiset ja violetit – ponnahtivat kasvuun. Havahduin tänä aamuna siihen, että kevään ensimmäiset lokkien kirkaisut kuulostivat aikaisempaa kauniimmilta. Taitaa olla niin, että kun tässä koronatilanteessa meillä kaikilla on normaalia enemmän asioita mielen päällä, huoliakin ja epätietoisuutta, on hyvä maadoittaa itseään mahdollisimman paljon läheisiin, luontoon tai harrastuksiin, joista saa iloa.

Läsnä oleminen antaa energiaa ja virkistää. Se tuo voimaa – ja on elinehtonakin – tässä poikkeuksellisessa etäolemisessä. Uskon, että opimme tästä ajasta. Läsnäolon vaaliminen ja mukana pitäminen helpottavat arjessa nyt ja jatkossa.

Toivon meille itse kullekin hyvää etänä olemista ja vahvistavaa läsnä olemista.

Kirjoittaja: Henkilöstöjohtaja Merja Jortikka